

A 2005-ik évi Útmutató októberi igéje:

**Bízatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket,
Isten a mi oltalmunk!. (Zsolt 62,9)**

Meditáció

A labirintus bejárása

Álljatok ki az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjetek az ősi ösvények után, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek! (Jer 6,16)

Melyik a jó út? Alapkérdés és sok az útelágazás. Nagy a tolongás az útjelzések piacán. A sok sikerrel és boldogsággal kecsegtető ajánlat elbizonytalanít. A teleföntársaság legújabb ajánlata vagy a huszonnyolcadik megnézett akciófilm rádöbent arra, hogy zsákutcába tévedtem, és erőt ad a megfordulásra? Miért ígér mosópor vagy pénz megelégedett életet? Ki és miért rakott a behajtani tilos tábla helyett egyirányú utcát, és miért van a parkolóhely helyén a várakozni tilos? A múltkor sem álltam meg ott, ahol pihenni kellett volna, hogy a velem együtt utazók közösségének örüljek és átgondoljam az útirányt. Persze, eltévesztettem a leágazást és rossz útra kerültem... Hol vannak az ősi ösvények? A magukat kellett sima utak csak az elején akadálymentesek, később sűrű bozótosba mennek át, végül úttalan pusztává válnak. Vagy lehet, hogy pont e pusztába érkezve járom a saját utam? Lehet, hogy az idő- és energiapocsékolásnak hitt zsákutca hozzá tartozik életemhez? Ki ad hiteles tájékoztatást az ősi ösvényekről? Ki tudja, hogy a magát az „Ősi Ösvények Mai Nagy Tanítójának” hirdető útjelzése nem épp letérít-e az adott életszakaszban nehezen járható, ámde mégis csak hozzám tartozó útról?

Fontos a jó úton járás. Nyugalmat ad a léleknek. Az ősi ösvényekről senki sem mondta, hogy jól kivilágított és nehézségek nélkül járható sugárutak, de azt igen, hogy gondjaival és félelmeivel, mélységeivel és kétségeivel, zsákutcaival és körforgalmaival együtt nyugalmat és megelégedettséget ad a rajtuk járás és nem a semmibe vezetnek. Az ősi ösvények nem könnyen felismerhetők – kutatni kell utánuk, figyelni jeleit, gondolkodni és kérdezősködni felőlük. Van, amikor elmegyünk mellettük, mert a többségen tájékozódva nem vesszük észre a nekünk szóló útjelzést, van, amikor rajta járunk, de elhagyjuk, mert nem ismerjük fel. A nyugalom és megelégedettség sem állandó útitársunk.

Megvan az ideje a félelemnek, a bizonytalanságnak, a nyugtalanságnak és reménytelenségnek is, és gyakran csak a megtett útra visszatekintve ismerjük fel a félelem erejét, a bizonytalanság értelmét vagy a reménytelenség reménységét.

Ezt mondja az ÚR, a te Megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. (Ézs 48,17)

A Chartes-i katedrális padlójának labirintusa. (Franciaország, 12.sz.)

Az ősi ösvényekről szóló sok életút-tanácsadó között megszólal az Úristen is. Látszólag nem túl vonzó az ajánlata; nem áztat sem hosszú, sem könnyű, sem sikeres élettel. Egyszerű az, amit ígér: Azon az úton vezetlek, amely a tiéd. Amely hol túrni tanít, hol keresztet felvállalására készíten, hol szenvedések és nélkülözések árán ajándékok és értékek megbecsülésére sarkall, hol örömeket ad és napos időszakok felé vezet. Amelyet kikerülhetsz, de ez nem változtat azon, hogy ez lett volna a te utad. Csak nem vállaltad fel vagy nem ismerted fel neked szóló útjelzéseim. Azt mutatom meg, amelyet neked kell betöltened,

mert neked – küzdelmeid, szenvedéseid és betöltetlen vágyaid ellenére – ez adhat boldogságot. Ez, és nem a másiké. Erre irányítalak, ezen akarlak vezetni. Figyelj szavamra és útmutatásomra és megtalálsz a te utadat. Ezen az úton én is kísérlek, ez az út hozzám is elvezet.

Jézus mondja: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.

Az útjelzés kevés, ha nincsen út, ha nincs kezdet, ha nincs cél. Nincsen út... minden keresésünk, figyelésünk és igyekezetünk ellenére bolyongásunk céltalan. Jézus Krisztusban azonban maga Isten úttá vált számunkra, hogy hozzá eljussunk. Életünk kezdete és vége Istennél van, biztonságban van. A labirintus nem tart fogva többé, bejárható, és van út, amely tovább vezet belőle.

Solymár Mónika

Istentiszteleti alkalmak - Bécs 7. Lindengasse 44.

2005. október 2.	16.00 óra	Istentisztelet
2005. november 6.	16.00 óra	Istentisztelet úrvacsoraosztással

Bibliaórai alkalmak - Bécs 6., Capistrangasse 2/15

A keresztények Jézus Krisztus követői.

Szeretettel hívunk mindenkit bibliaórai alkalmainkra, ahol a Jézus Krisztussal való közösség különböző formáiról és lehetőségeiről beszélgetünk ebben a munkaévben. Szeptemberi alkalmunkon a keresztség került elő, további témáink és időpontjaink:

2005. október 11.	17.30-18.30 óra	Téma: Gyónás
2005. november 15.	17.30-18.30 óra	Téma: Úrvacsora

Bibliaóráinkat minden hónapban az istentiszteletet követő második kedden tartjuk a lelkészi hivatalban 17.30-18.30 időpontban.

A lelkészi hivatal telefonszáma:

*Ausztriából: 0650 - 58 777 12
Külföldről: 0043 - 650 - 58 777 12*

Lelkésznünk fogadja a hívásokat; kérdéseikkel, észrevételeikkel forduljanak bizalommal hozzá.

A nyári munkálatokról

Utolsó újságunk megjelenése óta jelentős munkákat végeztünk a Capistrangasse-i lakásban. A régi, veszélyessé vált olajkályhákat lecserélve központi fűtést építettünk ki a lelkészi lakrészben és az irodában. Az előszobából nyíló WC-vel szemben zuhanyzó és mosdót alakítottunk ki, és egyúttal a WC-t is felújítottuk. A napokban készült el a konyha gyülekezeti használatban lévő bútorainak cseréje, és nemsokára az irodába is néhány új bútor kerül. A munkálatok elvégzéséhez szükség volt az Evangelische Oberkirchenrat nagyvonalú hitelnyújtására, az Illyés Alapítvány támogatására és sok gyülekezeti tagunk segítőkészségére.

Mindazoknak köszönjük, akik adományaikkal támogatták közös ügyeinket, és kérjük, hogy a jövőben is gondoljanak arra, hogy a felvett hitelt mielőbb vissza kell fizetnünk.

A közeljövőben tervezzük még néhány elhasználódott bútor cseréjét és irodai berendezések vásárlását. Így még ebben az évben számíthatunk arra, hogy a gyülekezet működési feltételei jelentősen javulnak.

BPT rendezvények:**FIGYELEM!**

Miként alábbi hirdetőményeinkből is kiderül, a BPT Capistrangasse-i székhelyén zajló felújítási munkálatok miatt őszi "évadunk" első két előadását - a szeptemberit és az októberit - a megszokottól eltérő időpontban és helyen tartjuk meg!

2005. szeptember 24., szombat
17:30 óra

Heyszín: 2380 Perchtoldsdorf, Hochstraße 36,
Distel-Weinbau - különterem

Mészöly Dezső irodalmi est

A nagy sikerű tavaszi BPT rendezvényt követően, amelyen Mészöly Dezső kiváló műfordítói tehetségét csillogtatta meg, a költő ezúttal saját verseiből olvas fel, azokat mutatja be.

2005. október 16., vasárnap
17:30 óra

Helyszín: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Lengyel Balázs irodalmi est:
Gyalai István grafikusművész tárlata

"A Nyugat negyedik nemzedéke"

Évzárás – évnyitás költőkkel

Akit Szabó T. Anna már áprilisban említett a mai magyar "középgenerációs" költők közt, mint az új nyelvezet egyik művészt, Varró Danit, az időszerű gyermekversek mesterét, május 21-én személyesen is megismerhettük a Collegium Hungaricumban „Változatok egy gyermekdalra” címen rendezett felolvasó délutánján. Bár gyerekekhez szólt és szülőkkel is, nélkülük is, ki pajtásokkal, ki a magyar cserkészcsapattal, sok iskolás volt ott ezen a vidám májusi szombat délután, inkább "gyerekekről felnőtteknek" szólt az üzenet (ha jól odafigyeltünk).

Igaz: Varróból ömlik a vers, a rím, a mai gyerekek nyelvén, úgy, ahogy néha csak ők értik meg igazán; a témák, figurák, alegóriák, Szósz néne, a Maszat hegy, a Paca árok, a gyerekvilágba valók, de nem hiába írja az ugyancsak (még hozzá jóval idősebb) költő, Parti Nagy Lajos: "Roppant komolyan kell venni a gyerekeket és a költészetet, úgy, ahogy azt teszi Varró Dániel." Valóban, ez a költő a felnőtt olvasóhoz-hallgatóhoz szól, akár úgy, hogy az visszaemlékszik szilvafa-korára, akár úgy, hogy a versek, figurák tükrében önmagára, a ma-is-gyerekekre ismer.

Mi lesz ebből húsz év múlva? („Mint a Mont Blank csúcsán a jég...”)

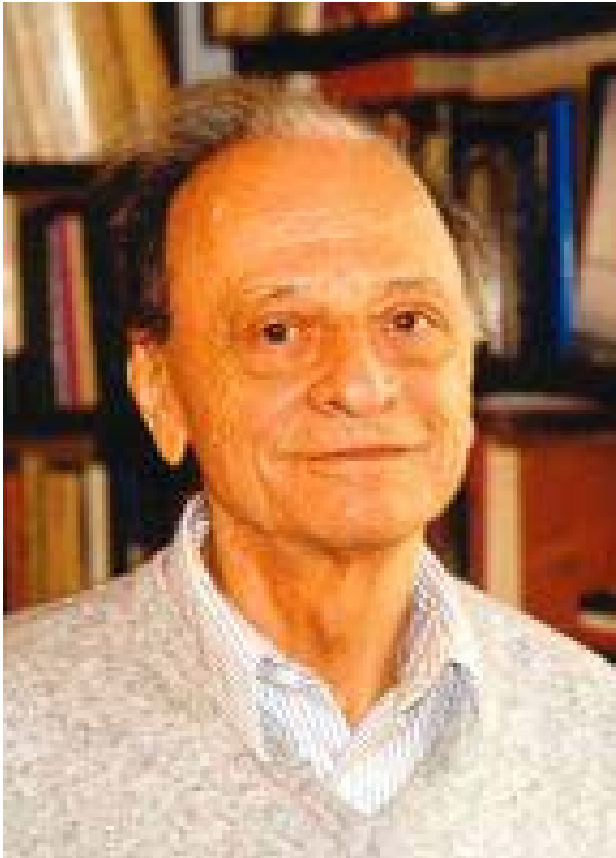
*

A bécsi magyar kulturális (tan)évnyitást idén szeptember 8-án az Európa Club vállalta, amikor Görömbei András debreceni professzor, Nagy Gáspárt és költészetét mutatta be a Collegium Hungaricumban. Előhangja volt ez már 1956 évfordulójának, egy téma, mely Nagy Gáspárt komolyan és régen foglalkoztatja, bár vagy éppen mert akkor gyermekként élte át az eseményeket.

Nagy Gáspárra, ha tömör jellemzést keresek, filozofikus hangú gondolat-líra illik legjobban; a maga helyén és idejében a tőprengő Vörösmartyra emlékeztet. Gyakrabban kellene hallanunk Bécsben, vele jól kezdődött az új idény.

*

Az új idény a Bornemisza Társaságban nem kisebb eseménnyel kezdődik szeptember 24-én, mint Mészöly Dezső saját költeményeivel, saját előadásában. Költészetrel folytatódik a program a Collegium Hungaricumban is, ahol október 12-én Szabó T. Anna és Takács Zsuzsa vendégeskednek.

Bemutatjuk meghívottainkat**Lengyel Balázs**

író, kritikus (Budapest, 1918). Nős, felesége 1944-1958 között Nemes Nagy Ágnes, majd Kerek Veronika.

Az *Újhold* folyóirat szerkesztője (1946-1948), Pilinszky Jánossal, Mátyás Ivánnal, és Rába Györggyel közösen. Majd betiltják. A Rákosi-korban történelmi regényeket ír, kénytelen írni: A szebeni fiúk, Ezüstgaras, Volt egy golyám, Kicsi Elik vadász lesz; valamint fordít: Oscar Wilde: A boldog herceg és más mesék, Mörke: Mozart prágai utazása, stb.

1986-1991 között az *Újhold Évkönyv* félévenkénti szerkesztője Nemes Nagy Ágnessel és Lakatos Istvánnal. Más díjak mellett Széchenyi-díjas.

Tanulmánykötetei: A mai magyar líra (1948), Hagyomány és kísérlet (1972), Versenykönyvről verseskönyvre (1977), Közelképek (1979), Egy magatartás története (1986), Zöld és arany (1988), A tünékeny alma (Nemes Nagy Ágnessel, 1995), Két sorsforduló (válogatott esszék, 1998), Ki találkozik önmagával? (2001), Origo (Korai írások, 2002).

A század második felére jellemző válogatott levelezés: "Újholdak és régi mesterek" Lengyel Balázs leveleskönyve (1999).

Irodalom: Kiszely Gábor (1999), Radnóti Sándor (Holmi), Hanák Tibor (Szabad Európa Rádió).

Lengyel Balázs:**Mit érnek a tárgyak?**

Általában azt gondolom, a tárgyak nem fontosak. Az élet fontos. A tárgyak részben vagy egészen megmaradnak, az élet egy pillanat alatt elmúlhat.

Igen, de sokaknak, nekem igen közelálló személyeknek, nagyon is fontosak a tárgyak. Igaz, bizonyos és különböző fajta tárgyak. Első feleségemnek, Nemes Nagy Ágnesnek a tárgyak szellemi lényege, csaknem transzcendens mivolta volt érdekes. A dolgok mint a létezés alapjelensége, csaknem függvénye. Kerek Veronikának, második feleségemnek, nem a tárgyak szubstanciális léte, hanem konkrét mivolta, rendje a fontos, s ebben bőven igaza is van. Meg a rendben ott eleven a természetes szépség. Annak igénye. Sajnos kevésbé figyelek rá. Ha például írni kezdek a fényezett asztalon, esetleg nem többet, mint egy aláírást, nyomban elem tesz egy táblát vagy újságcsoportot, nehogy az írásomnak nyoma legyen az asztalon. Engem az ilyesmi kevésbé érdekel.

Annyi tárgy eltűnését, elpusztulását láttam már. Még hozzá szinte észre sem vett eltűnését. Ez vele jár az étellel. Jobban fáj nekem, sokkal jobban, családtagjaim, apám, anyám, testvérem, barátaim halála. Az - és talán ez a legfájóbb -, hogy Nemes Nagy Ágnes gyötrelmes betegségét és halálát végignéztem. Arca, feje már-már öntudatlan, mechanikus remegéséig.

Nem fontosak nekem a tárgyak. Emlékszem polgári családom szalonjára, faragott székeire a Ferenc József rakparton (ma Belgrád rakpart). Nem voltunk gazdagok, de mivel négyen voltunk testvérek, aránylag elég tágas lakásban laktunk. Így volt a Dunára néző szalonunk is, kicsit szecessziós (1900-as évek), félkényelmes bútorokkal. Aztán ezt a polgárinak tekinthető világot 1944-ben egy bomba vagy bombasorozat rombolta szét. A Gellérthegyről lőttek bennünket az oroszok. De a stílszerű, aranyozott női íróasztal, anyámé volt, megmaradt. Be is aranyozták újra, de ma már kihívó színeinek és cifra formájának kopottsága borzasztó. Cifra nyomorúság - hogy Szabó Zoltán könyvcímét idézzem.

Most mást mondok, hasonlót. 1956-ban a forradalom idején, nem is egész véletlenül, együtt voltunk Mészöly Miklóssal Nemes Nagy Ágnessel közös lakásunkban. Óvatosan kifelé tekingetve, mert a házat éppen gépfegyverezte egy tank, ám amit nem képzelhetünk, kaptunk szobánk falán két ágyúlövést. Ránk fújt a kinyíló téglafal pora. A lakás minden ablaka kitört, de mi, csoda folytán, épen maradtunk. A bútorok fele rom lett.

Még egy másik, ma már mulatságosabb tárgy-történet, ha nem is teljességgel mulatságos. Valamikor volt egy közös ágyyszerű díványunk. A matracok alatt falécekből állt a rugózása. De mivel a falécek

az évek során letöredeztek - új ágyra akkor még végleg nem tellett -, így hát a léceket az Ezüstgaras című regényem kéziratával támasztottam meg. 1957-ben, még januárban, éppen hogy a rom lakást így-úgy rendbe hoztuk, éjszaka beállított hozzánk a rendőrség, az ellenforradalmi. Engem elvittek, a lakást feldúlták, kutatták a levelezésünket, még a papírkosárban lévő indigókat is összegyűjtötték. (Azt hitték: röpcédulákat készítettem velük.) Azután sok keresés után megtalálták a matrac alatti kéziratot. "Szóval, itt vannak a röpcédulák", örvendeztek. Ágnesnek a képtelen helyzet ellenére mosolyognia, már-már nevetnie kellett, ahogy buzgón olvasva-nézegetve rájöttek, hogy mi a röpcédulának képzelt kézirat. Egy másolatban megmaradt a regény.

De van a díványnak igazán mulatságos története is. Akkor már valamelyest másként helyeztük el rugózó léceit. Ott ült éppen rajta egy szellemileg igen tisztos, de elég súlyos francia vendégünk. Neves költő, Guillevic, vagy André Frénaud. Már nem tudom, melyik. De ahogy fészkelődött, leszakadtak a lécek. Az ágy matracostul leszakadt alatta.

A tárgyak nőnek is. Vagy pontosabban, növesztik magukat. Gyerekkoromban, úgy tíz-tizenkét évesen, megragadta szememet egy fikusz. Kis, arasznyi fikusz. Megvettem. De ahogy nőtem, nőtt. Csaknem a plafonig érő fa lett belőle. Akkor pusztult el, amikor az oroszok kilőtték az ablakokat, s elfagyott a januári hidegben. A háború után - isten tudja miért, atavisztikus ösztön - szereztem egy másik, megint csak arasznyi fikuszt. Ahogy teltek az évek, belőle is fa lett. Olyan magas, hogy át kellett költöztetnünk a sudár fát Mészöly Miklósékhoz, mert a magas műteremlakásban tovább tudott növekedni. Mi lett belőle végül, nem tudom. Már Mészöly sem él.

Aztán a tárgyak időbeli léte mégsem ilyen korlátozott. Sőt. Tavaly, 2001-ben Rodosz-szigeten, mint a múlt emlék-jelene, felkavart az egykori kórház ma is álló épülete. S benne az ápoló szerzetesek síremlékei. Kövek, kicsit kopott, kicsit jellegtelennek látszó sírkövek. Úgy a tizennegyedik-tizenötödik századból valók. Vajon ott vannak-e alattuk változatlanul az egykori holtak? S mi lett belőlük?

S mi a világunk örökjelű fényes múlt őállapotaiból? A piramisokból? S építőikből? Talán már a saharai homok pora sem keveri a levegőbe egykori létük nyomát. (Tudom, néhány sírkamra maradványa, például Tutenhamoné, megmaradt - Ekhnaton, Királyok völgye.) De a többiek hol? S mi lett belőlük? Vagy mi lett az asszonyból, az emlékének emelt Tadzs Mahal csodájából? Nem ezeréves, csak néhány százados volt csupán? Vajon az ő emlék-jelük éppúgy személyes és transzcendens képzetek számunkra, mint azok a gondosan őrzött gyerekcipők, amelyeket csecsemőként a fiam hordott s ma már az unokám hordozhatná. Ne firtassuk. Az ő mai kis cipőire majd ki emlékszik?

Nemes Nagy Ágnes hitt a tárgyakban. Az Ekhnaton-ciklusban, a ciklus részletében ezt írta:

"A tárgyak

Fent, fent a tömbök. Déli fényben állnak.

Az én szívemben boldogok a tárgyak."

A tárgy fölött című ciklus-részletben ezt:

"Mert fény van minden tárgy fölött.

A fák ragyognak, mint a sark-körök.

S jönnek sorban, derengő végtelen,

fénysapkában 92 elem,

mind homlokán hordozva mását -

hiszem a test feltámadását."

Igazát bárcsak tudnám igaznak hinni. De ezt a kétséggel teli gondolatot, hogy mit érnek a tárgyak s mi a transzcendens és szakrális hit, mégsem tudom ilyen negatívan befejezni. A mi időnkben, egyik-másik tárgyhoz kötött dolgunknak van olykor eleven, maradandó ténye. Ott vannak például az írásaink. Ott Nemes Nagy Ágnes költői és esszéírói, sőt gazdag fordítói műve. Hatékony létezésének eleven nyoma. S ott van másokkal is közös művünk, az Újhold. Ott van nemcsak a folyóirat egy számának látható képe, hanem a folyóirat fémkliséjének tárgyi bizonyítéka. A fedőlap kliséjének ténye.

Ma már a könyveknek más a fedőlapja. Más a technika, a könyv kivitelezése - ha jól tudom - fénymásolatban készül. De akkor, 1946-ban a fedőlapot fémmel nyomtattuk. Íme, egy dokumentumkönyvben így elevenedik meg a múlt. Hadd idézzem:

"Az Újhold című negyedéves szépirodalmi folyóiratot a fiatalok összefogásával én szerkesztettem. Részt vett benne társszerkesztőként Pilinszky János, Mátyás Iván és Rába György, de a szerkesztés valóban kollektív munka volt. Elsősorban Nemes Nagy Ágnes vagy Szabó Magdát kell megneveznem. Idővel rá került a lapra Somlyó György és Örkény István neve is. A folyóirat 1946 júniusától 1948 augusztusáig élt, s mindössze hét száma volt. Nehezítette létét Lukács György éles, személyem és irodalmi szemléletem ellen irányuló kritikája. 1948-ban aztán az egyértelmű politikai fordulat megszüntette a lapot.

Negyven év után, 1986-ban szerkesztésemben megindítottuk a félévenként megjelenő Újhold-Évkönyvet Nemes Nagy Ágnes és Lakatos István közös munkájával, majd Balassa Péter és Ferencz Győző főmunkatársi közreműködésével. Egyértelműen nem nemzedéki, hanem minőségi irodalmi törekvés volt. Az évkönyvből hat év alatt tizenkét kötet jelent meg a Magvető kiadásában. 1991-ben, Nemes Nagy Ágnes halálával a sorozatot megszüntettem."

Igen, de az Újholdnak képe, majd fedőlapjának kliséje nemcsak az én emlékezetemben, az én tárgyaimban él csupán. Él ezeknek a tárgyaknak századunkban maradandónak tetsző ténye. Egy tény a sok közül: "Kiadta A XX. század ujjlenyomata című reprezentatív kiadvány. Az ötletét adta, a tárgyakból válogatta és az előszót írta: Gerő András. Városháza, Budapest, 2001. Kiadta Budapest Fővárosi Önkormányzat. Főpolgármesteri Hivatal. Felelős kiadó Budapest főpolgármestere. Felelős szerkesztő Török Gyöngyvér."

Végős soron, bármi véletlen is, bármi esetleges, van, lehet szellemi maradandóság. Tárgyi tény, túl a múlt pillanaton, személyi létezésen.

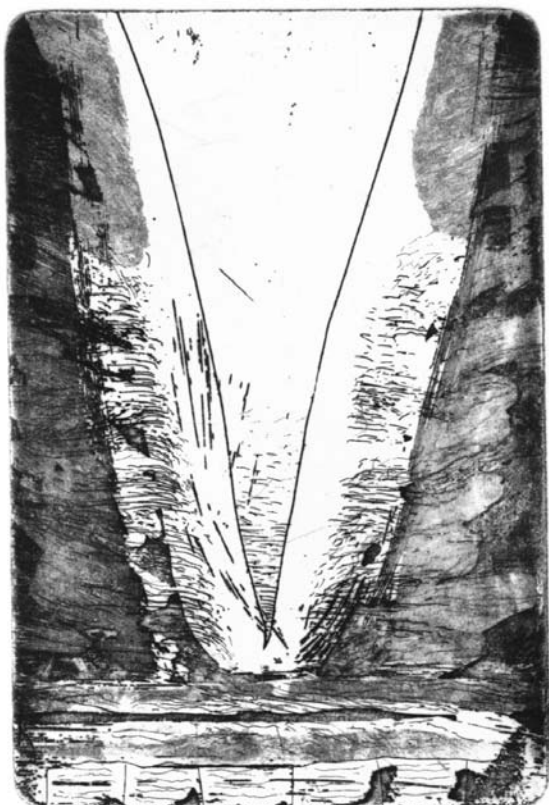
Gyalai István grafikus

1954-ben Nagyváradon született. A kolozsvári képzőművészeti főiskolán tanult, Bukarestben és Nagyváradon dolgozott, ahonnan 1987-ben Nyugatra távozott. 1989 óta Bécsben él. Ez a cezúra számára a megőrzés és a megújulás keresése.

A megformálás és kifejezés technikájának a rézkarcot választotta, ennek hagyományaiból kiindulva új jeleket és jelentéseket keresve. Kiállításai e folyamatnak az állomásai, Bécsben, nyugatabbra vagy keletebbre. Nemcsak galériákban vagy kiállítóterekben, de kolostorokban és templomokban is mutatott be munkáiból, gyakran hármásban, svájci és olasz festőbarátjával. Pár éve a debreceni Nagytemplom Toronygalériájában állított ki.

Bécsben legutóbb a harmadik kerületi Kleine Galerie-ben voltak láthatók metszetei.

A Capistrangasseban, a BPT termeiben újabb akvarelljeiből fog kiállítani.

Gyalai István metszete

Mészöly Dezső
Gyalai István grafikája

Mészöly Dezső verse:

Szigligeti bordal

– Uxori Carissimae –

Neved, ha hallom, Szigliget,
Szöllős hegyoldal integet,
Bor ízét érzem ínyemen,
És ködbe vész a bús jelen.
A múlt ködébe vész a gond:
Hiszékeny szívem oly bolond,
Ha poharamban bor ragyog
– Hípp-hopp! – már nem is itt vagyok...
S nem most vagyok... Ragad, ragad
Magával emlékéradat...
Mily tündér játszik énvelem?
Lám, arra mind emlékezem,
Mit nem e testben éltem át!
Volt ősapák és ősanák
Lengnek körül... Kristálypohár
Varázsitalal megkinál!
Tündérország lesz Szigliget,
Hol ősz teríti bíborát,
És mámoros fejünk felett
Lugassá nő a dús borág!
Királyasszony Szoknyája ott
Muszlin-ködökből felmerül,
Kacéran int, csigáz, igéz,
És krinolinként elterül.
S a Nagy Koporsó, túlfelül,
Csak andalít, de nem riaszt,
Hisz ágy az is, és lágy az is,
És egyszer majd kívánjuk azt.
Itt nyugszunk majd el, Kedvesem,
A fű nyomunkat ellepi,
Csak kettős sírunk domborul,
Mint zsenge nimfa mellei.

Miből gazdálkodik az Ausztriai Evangélikus Egyház és a gyülekezetek?

Az Ausztriai Evangélikus Egyház bevételei három fő forrásból származnak:

- a hívek által fizetett egyházi hozzájárulás (Kirchenbeitrag, kb. 67%)
- állami hozzájárulás (kb. 14%)
- oktatásért kapott állami támogatás (kb 18%)

Ezekből fedezi az országos egyház intézményeinek, szervezeteinek működtetését és az egyházi és civil alkalmazottak béreit. Szemmel látható, hogy a források között a legnagyobb részt a hívek által befizetett egyházi hozzájárulás teszi ki, melyből átlagosan egy negyed részt a befizetők lakóközret szerinti gyülekezetének folyósítanak. (Hogy ez a mi gyülekezetünk esetében hogy történik, arra még kitérek.)

A gyülekezetek esetében a bevételek a következő forrásokból származnak:

- a hívek adományai:
 - perselypénz
 - csekken fizetett adományok
 - rendkívüli adományok, céltámogatások
- örökségek

Az egyházi hozzájárulásból(25%) a mi gyülekezetünk az Oberkirchenrat és a presbitérium megállapodása értelmében, tekintettel gyülekezetünk különleges helyzetére 50%-ot kap meg. Mindezekből jól látható, hogy egy gyülekezet működése nagy mértékben a hívek adományaitól és járulékfizetési készségétől függ.

A fenti bevételekből kell fedezték a gyülekezetek:

- a templom- és gyülekezeti helységek fenntartását
- a parókia – lelkészlakás fenntartását
- a lelkészi hivatal működését
- a gyülekezeti alkalmak költségeit
- a lelkész dologi kiadásait (míg a lelkészek fizetését és biztosítását az Oberkirchenrat állja, a mi esetünkben egy fél státusz erejéig)

A gyülekezeteknek lehetősége van pályázati úton is célzott támogatáshoz jutni. Gyülekezetünk rendszeresen pályázik és kap támogatást az újság kiadására a Bundeskanzleramt-tól. Az utóbbi időben az Illyés Alapítványtól is kapunk céltámogatást. (A célzott támogatás azt jelenti, hogy csak a pályázatban meghatározott célra lehet felhasználni a támogatás összegét.)

Gyülekezetünk kis létszáma ellenére elmondható, hogy önállóságunk elismerése és a presbitérium működésbe lépése óta gazdasági helyzetünk stabilizálódik. Azonban a szükségessé vált beruházások és a rendszeres működéssel járó költségemelkedés következtében terheink megnöttek. Reméljük, hogy híveink és támogatóink a fejlődést értékelve továbbra is az eddigiekhez hasonlóan (többen az osztrák átlagot meghaladó mértékben) támogatják gyülekezetünket.

Külön szeretném felhívni híveink figyelmét a Kirchenbeitrag fizetésének fontosságára. (A törvény szerint minden 19. év feletti, ausztriai bejelentett lakcímmel rendelkező, felekezethez tartozó személy egyházi hozzájárulást kell fizessen.) Az Oberkirchenrat gyülekezetünk működését az egyházi hozzájárulást fizető, gyülekezetünkhöz tartozó személyek létszáma alapján is megítéli. Ha itt növekedést tudunk felmutatni, fontos bizonyítékát adjuk gyülekezetünk életképességének.

Köszönjük mindazoknak, akik gyülekezetünkbe jelentkezve az egyházi hozzájárulás (Kirchenbeitrag) fizetésével is részt vállalnak gyülekezetünk támogatásában. Kérem híveinket, aki még nem tette, csatlakozzon gyülekezetünk tagjai sorába, és ezen formában is vegyen részt a gyülekezet életének hordozásában.

Andorka Rudolf
felügyelő

Andorka Rudolf felügyelő évekként ezelőtt úrvacsorai kelyhet ajándékozott gyülekezetünknek, amelyet most Dénes Sándor Bécsben élő elismert ötvösművésszel felújított és egyúttal elkészítette a hozzá illő paténát is.

Fotónkon Dénes Sándor ötvösművész és alkotása látható

Absender: P.b.b.
 Ungarisch-Evangelische Gemeinde
 AB in Österreich
 A-1060 Wien, Capistrang. 2/15

Gefördert aus Mitteln der
 Volksgruppenförderung.

Erscheinungsort: Wien
 Verlagspostamt: 1060 Wien
 Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

«VORN» «NAME» «AKAD_T»
 «PLZ» «ORT»
 «ADR1»
 «ADR2»
 «LAND»

Medieninhaber und Herausgeber: Ungarisch-Evangelische Gemeinde A.B. in Österreich in Zusammenarbeit mit dem Bildungswerk „Péter Bornemisza Gesellschaft“. Alle: A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Tel.: +43/1/5877712. Fax: +43/1/58777124, E-mail: zoltan_ka@yahoo.com.
 Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6. B LZ 11000. Konto Nr. 0029-04191/00. IBAN: AT701100000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW

Árvíz Tamási Áron szülőföldjén

„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.“ Udvarhelyszéken járva turistaként sem nehéz Tamási Áron szülőföldjéhez való ragaszkodásának legszebb kifejezését megérteni. A híres székely író a Székelyudvarhely és Korond közötti, a Fehér-Nyikó mentén fekvő Farkaslakán született 1897-ben. A Nyikó menti falvak varázslata nem csak a gyönyörű, Kalonda-tető aljai fekvésüknek köszönhető. Székelyföldön e kis folyó mentén található a legtöbb hagyományörző falu, jellegzetes fatornácos székely parasztház és székely kapu.

Augusztus 23.-án az idilli tájat nagy sorscsapás érte. Miután már a nyár folyamán nagy mennyiségű csapadék zúdult Udvarhelyszékre és Sóvidékre, újabb heves esőzések következtében kiáradtak a helyi patakok Székelyudvarhely környékén. A lakosok szerint egy óra alatt több mint 80 liter esett egy négyzetméterre, így nagy gyorsasággal emelkedett a patakok vízszintje. Legalább tizenhét ember meghalt vagy eltűnt Székelyudvarhelyen és a környező falvakban. Csoda, hogy nem volt több áldozata ennek az ítéletidőnek. A Nyikó menti falvakban órákon belül több mint hétszáz házat elöntött a víz, alámosta a Segesvár és Székelyudvarhely közötti vasútvonalat, egyes szakaszokon az autót is víz alá került. Kiöntött a Korond patak, megrongálódott az országút és akadozott a forgalom Kalonda-tetőn és Farkaslakán. Árvíz volt Székelyudvarhely szombatfalvi részén és Szejkeföldön. A keletkezett kár húszmillió euró körüli.

Négy nappal a katasztrófa után egy spontán szervezett segélyszállítás keretében személyesen is volt alkalmam megtapasztalni a helyzetet. Tévénézőként ismerősek az árvizek hatalmas erejének

pusztító képei. A helyszínen látni a nagy károkat, mindenüket elvesztő emberekkel beszélgetni nagyon szomorú és megható élmény volt. Sok kép megmaradt az emlékezetemben: masszív betonhidak, amelyek egyszerűen megsemmisültek, egy kis székely faház, amelyet az árvíz 150 méterre, egy szintén víz alá került kukoricamezőbe elsodort, egy tizenhárom tonnás busz, amit a patak 150-200 métert elmozdított, az iszapos utcák és házak, mindenütt kiakasztva a ruhák és szőnyegek előkészítve az elégetésre. A házakban, udvarokon és az alig járható utcákon emberek, akik a sokk után megint talpra álltak és

hihetetlen erővel és összefogással nekiláttak az újrakezdéshez. Ez a tapasztalat, hogy egy ilyen kilátástalan helyzetben van akarat az újrakezdésre, nekem is sok erőt adott. A román államfő – aki nálam egy nappal korábban látogatta meg e területeket - is kijelentette, hogy még soha sem látott Romániában ilyen összefogást.

Ruhákat és pokrócokat vittem és osztogattam Szentléleken és Nyikó-malomfalván. Az árvízkárosultaknak további segítségre is szükségük lenne. Elsősorban anyagi támogatásra, mivel személyes dolgokat kell megvásárolniuk, lakásaikat kell újra otthonossá tenniük. Pénz mellett a háztartási gépek adományozása nyújthat segítséget. Egy hűtőszekrény, mosógép, tévé, stb. sok embernek jól jönne. Ha a tisztelt olvasók szeretnének ehhez hozzájárulni, akkor kapcsolatba léphetnek velem emailben (gezaschubert@gmx.de) vagy az esti órákban telefonon (0664/8210082).

Segítsünk a honfitársainknak, hogy lássanak jövőt a Kárpát-medence egyik legszebb részén - Udvarhelyszéken.

Schubert Géza, Bécs